

- 2) Artykuł 109 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy powództwa o stwierdzenie naruszenia – pierwsze oparte na krajowym znaku towarowym i dotyczące naruszenia podnoszonego w odniesieniu do terytorium jednego z państw członkowskich, a drugie oparte na unijnym znaku towarowym i dotyczące naruszenia podnoszonego w odniesieniu do całego terytorium Unii – zostały wytoczone między tymi samymi stronami przed sądami różnych państw członkowskich, sąd, przed którym wytoczono powództwo w drugiej kolejności, powinien uznać swoją niewłaściwość w zakresie dotyczącym rozpoznania części sporu mającej związek z terytorium państwa członkowskiego, którego dotyczy powództwo o stwierdzenie naruszenia wniesione przed sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo.
- 3) Artykuł 109 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że ustanowiona w nim przesłanka dotycząca „tej samej podstawy” nie jest już spełniona, jeżeli w następstwie częściowego cofnięcia – pod warunkiem że zostało ono dokonane skutecznie – powództwa o stwierdzenie naruszenia opartego na unijnym znaku towarowym i mającego początkowo na celu zakazanie używania tego znaku na terytorium Unii, w przypadku gdy to cofnięcie dotyczy terytorium państwa członkowskiego objętego powództwem wniesionym przed sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo, opartym na krajowym znaku towarowym i mającym na celu zakazanie używania tego znaku na terytorium krajowym, rozpatrywane powództwa nie dotyczą już naruszenia podnoszonego w odniesieniu do identycznych – krajowego i unijnego – znaków towarowych na terytorium tych samych państw członkowskich.
- 4) Artykuł 109 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku identyczności unijnego znaku towarowego z krajowym znakiem towarowym sąd, przed którym wytoczono powództwo w drugiej kolejności, powinien uznać swoją niewłaściwość na rzecz sądu, przed którym najpierw wytoczono powództwo, wyłącznie w takim zakresie, w jakim wspomniane znaki są ważne dla identycznych towarów lub usług.

(¹) Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 października 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Vereniging Hoekschewaards Landschap / Staatssecretaris van Economische Zaken

(Sprawa C-281/16) (¹)

[O desłanie prejudycjalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja wykonawcza (UE) 2015/72 — Wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty — Zmniejszenie powierzchni terenu — Błąd naukowy — Ważność]

(2017/C 424/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vereniging Hoekschewaards Landschap

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken

Sentencja

Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/72 z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie przyjęcia ósmego zaktualizowanego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na atlantycki region biogeograficzny jest nieważna w zakresie, w jakim mocą tego aktu teren Haringvliet (NL 1000015) został włączony do tego wykazu bez uwzględnienia polderu Leenheeren jako części wskazanego terenu.

(¹) Dz.U. C 279 z 1.8.2016.